

ע"פ 5135/13 - טל יגרמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5135/13

ע"פ 3506/13

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: טל יגרמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשות שעניינן פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב יפו בת"פ 40213/05 שניתן על-ידי כבוד השופט ח' כבוב

בשם המבקש: עו"ד דוד פורר; עו"ד לימור לוי

בשם המשיבה: עו"ד חנה קורין; עו"ד יוני לבני

החלטה

*

1. לפני בקשה נוספת לעיכוב ביצוע של עונש מאסר בפועל שנגזר על המבקש בבית המשפט המחוזי בתל

עמוד 1

אביב-יפו מיום 4.4.2013 (ת"פ 40213/05, השופט ח' כבוב). במסגרת הבקשה נכללה אף בקשה להחזרת התיק לבית המשפט המחוזי לצורך "השלמת הכרעת הדין" בעניינו של המבקש, במובן זה שלשיטת המבקש נדרשת הרחבה של ההנמקה ביחס לחלק מקביעותיו של בית המשפט המחוזי אשר עליהן התבססה הרשעתו.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 26.12.2012 הורשע המבקש בעבירות של גניבה בידי מנהל, מרמה והפרת אמונים בתאגיד, זיוף מתוך כוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות וכן עבירות דיווח לפי סעיף 53 לחוק ניירות ערך, התשכ"ח-1968. לצד המבקש הורשעו גם שלושה נאשמים נוספים, רפאל פלד (להלן: פלד), אריה גבעוני (להלן: גבעוני) ודוד הבי (להלן: הבי) וכן החברות משב תעשיות קירור בע"מ ופויכטונגר השקעות 1984 בע"מ.

3. עיקריה של הכרעת הדין הנוגעת למבקש פורטו בהחלטתה של השופטת א' חיות מיום 17.9.2013 שבה נדחתה בקשה קודמת של המבקש לעכב את ביצוע עונשו (להלן: ההחלטה הראשונה בבקשה לעיכוב ביצוע). בתמצית, בשנת 2000 יזם המבקש מהלך עסקי, במסגרתו רכשו פלד, גבעוני והבי את השליטה בשורה של חברות ציבוריות (להלן: החברות הציבוריות). את המימון לרכישת השליטה בחברות אלה השיגו גבעוני והבי, בין היתר, באמצעות הלוואות שנטלו לצורך כך. גבעוני והבי פרעו את הלוואות בהמשך על-ידי כספים שנטלו שלא כדין מקופותיהן של החברות הציבוריות. על-אף שהמבקש לא נשא בתפקיד רשמי בחברות הציבוריות, בית המשפט המחוזי קבע כי דה-פקטו הוא נטל את סמכויותיהם של חלק ניכר מבעלי התפקידים בחברות אלה, ובשל כך קיימת הצדקה לראות בו מבחינה מהותית כ"נושא משרה" בהן. בגין מסכת פעילותו של המבקש בחברות הציבוריות הוא הורשע בעבירות כאמור לעיל בפסקה 2.

4. ביום 4.4.2013 נגזר דינם של המבקש ושל הנאשמים הנוספים בפרשה. בית המשפט המחוזי דחה את טענתו של המבקש לפיה יש להקל בעונשו בהתחשב בכך שהנהנים המרכזיים מפירות העבירות היו הבי וגבעוני. בית המשפט המחוזי קבע בהקשר זה כי עקב הדומיננטיות של המבקש במסכת הפעילות שתוארה הוא מצוי בקטגוריה אחרת בהשוואה ליתר הנאשמים, ויש לראות את מעשיו בחומרה יתרה. עוד נקבע כי דפוס התנהגותו של המבקש מלמד על התעלמות מוחלטת ממגבלות החוק, וכי במקביל לפעולותיו עבור החברות הציבוריות הוא חתר להחזרת חובותיו האישיים. בית המשפט המחוזי התחשב גם בעברו הפלילי של המבקש הכולל, בין היתר, הרשעה בעבירות מע"מ שבגינה נגזרו עליו 30 חודשי מאסר בפועל וקנס של 300,000 שקל. לצד זאת, הוא הביא בחשבון את העובדה שבשל קיום ההליך הפלילי בפרשה זו תוך כדי ריצוי עונש המאסר של המבקש בגין העבירות האחרות, הוחמרו תנאי כליאתו. בשים לב למכלול הנסיבות השית בית המשפט המחוזי על המבקש עונש של ארבע שנות מאסר בפועל, 18 חודשי מאסר על-תנאי וקנס בסך של 20,000 שקל.

5. במועד מתן גזר הדין נענה בית המשפט המחוזי לבקשה לעכב את ביצוע עונש המאסר שנגזר על המשיב לתקופה של 45 ימים. לאחר מכן, בהחלטותיו מיום 7.5.2013 ומיום 9.7.2013 הורה בית המשפט המחוזי על דחייה נוספת של ריצוי עונש המאסר שהוטל על המבקש, עד להכרעה של בית משפט זה בבקשתו של המבקש לעיכוב ביצועו של עונש המאסר.

6. ביום 17.9.2013 ניתנה ההחלטה הראשונה בבקשה לעיכוב ביצוע. כפי שצוין, בית משפט זה דחה את הבקשה, בהסבירו שהיא אינה עונה על התנאים המצדיקים את עיכוב ביצועו של העונש שהוטל בע"פ 111/99 שוורץ נ'

עמוד 2

מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000). ההחלטה נדרשה, בהקשר זה, לחומרתן של העבירות שבהן הורשע המבקש ולקביעותיו של בית המשפט המחוזי שתיאר את המבקש כ"רוח החיה" מאחורי מסכת הפעולות שהובילו לעבירות שביצעו המבקש ושאר הנאשמים בפרשה. בהתאם לכך, סבר בית המשפט כי על המבקש לרצות את עונשו באופן מידי, הגם שנקבע כי יש לעכב את ביצוע העונשים שנגזרו על מעורבים אחרים בפרשה בהחלטה קודמת של בית משפט זה. שיקול נוסף שצוין בהחלטה הוא עברו הפלילי המכביד של המבקש. בנוסף לכך, צוין בה כי ניתן לצפות שהערעור יוכרע במועד שיותר פרק זמן משמעותי לפני המועד שבו צפויה להסתיים תקופת המאסר שעל המבקש לרצות, בשים לב לכך שהדיון בכל הערעורים הנוגעים לפרשה (לרבות ערעור המדינה על קולת העונש שנגזר על המבקש) נקבע, נכון למועד מתן ההחלטה, לחודש מאי 2014. באשר לסיכויי הערעור של המבקש נקבע, כי "קשה להעריך בשלב זה, בבחינה לכאורית של הסוגיה, כי מדובר בערעור שסיכוייו גבוהים" (ההדגשה במקור - ד.ב.א.).

7. ביום 30.9.2013 קיבל בית משפט זה (השופט א' שהם), בהסכמת המשיבה, את בקשתו של המבקש לדחות את מועד התייצבותו לריצוי עונשו עד ליום 10.10.2013 על מנת שיספיק לעבור מיון מוקדם לקראת ריצוי עונשו. ביום 10.10.2013 החל אפוא המבקש לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו.

הבקשה והתשובה לה

8. הבקשה שלפני הוגשה ביום 13.5.2014. הבקשה כוללת למעשה שני ראשים - הראש הראשון שלה כולל מה שהוגדר כבקשה ל"החזרת התיק לבית המשפט המחוזי לצורך השלמת הכרעת הדין"; הראש השני שלה התייחס לעיון חוזר בבקשה לעיכוב ביצועו של עונש המאסר שהושת על המבקש.

9. בהתייחס לראש הראשון של הבקשה, טענת המבקש היא שבסוגיות מרכזיות שנגעו לליבת הכרעת הדין בעניינו לא ניתנה הכרעה מנומקת על-ידי בית המשפט המחוזי, או שההרשעה התבססה על קביעה עובדתית הנסמכת על ציטוט שגוי של מסמך. לשיטתו של המבקש, היעדרם של נימוקים מפורטים באשר לקביעות אלה ואחרות, אשר עומדות לטענתו בבסיסה של הכרעת הדין, פוגע בזכויותיו הדיוניות, כיוון שאין ביכולתו להתמודד בערעור עם קביעות אלה. המבקש ער לכך שטענותיו בחלק זה של הבקשה יכולות להתברר בעת שמיעת הערעור, אולם לטענתו במקרה כזה הוא לא יוכל לטעון בפני ערכאת הערעור כנגד ההנמקות העומדות בבסיס ההרשעה.

10. בהתייחס לראש השני שעניינו עיכוב ביצועו של עונש המאסר שנגזר על המבקש, אותו הוא החל לרצות כאמור ביום 10.10.2013, המבקש מצביע על שינוי נסיבות שמצדיק כעת, לטענתו, את עיכוב הביצוע - ובראשו הדחייה של המועד שנקבע לדיון בשמיעת הערעור בפרשה זו. המבקש מצייין כי הדיון בערעור נקבע תחילה ליום 8.5.2014, אולם מועדם העדכני של הדיונים הוא 24.11.2014, 26.11.2014 ו-27.11.2014. לשיטת המבקש, יש בדחייה זו משום שינוי נסיבות משמעותי, בשים לב לכך שבהחלטה הראשונה בבקשה לעיכוב ביצוע נלקחה בחשבון העובדה שהדיון בערעורים הנוגעים לפרשה נקבעו לחודש מאי 2014, ולא כל שכן נוכח התמשכות ההליכים בפרשה כולה, לטענתו.

11. המשיבה השיבה בכתב לבקשה והודיעה כי היא מתנגדת לבקשה על כל מרכיביה.

12. באשר לבקשה להחזרת התיק לבית המשפט המחוזי, המשיבה סבורה שזוהי בקשה חריגה שכל תכליתה היא

ליצור טעם נוסף לעיכוב ביצועו של עונש המאסר שהמבקש מרצה. לגופם של דברים, טוענת המשיבה כי לפחות לחלק מן הסוגיות שמוזכרות בבקשה ככאלה שחסרה בהן הנמקה יש התייחסות של בית המשפט המחוזי בפסק דינו; כי במישור העקרוני בית המשפט אינו מחויב לדון ולהכריע בכל טענה באופן מפורט ונתון לו שיקול הדעת להחליט אילו מבין הטענות נדרשת התייחסות מורחבת; וכי כל הטענות המופיעות בבקשה זו הן בעלות אופי ערעורי ולכן מקומן להתברר בפני ערכאת הערעור.

13. באשר לבקשה לעיכוב ביצוע, המשיבה מצביעה על כך שלמעשה מדובר בבקשה ל"עיון חוזר" בהחלטה הראשונה בבקשה לעיכוב ביצוע. המשיבה מציינת כי לא זו בלבד שמדובר בבקשה חריגה וחסרת עיגון חוקי, אלא גם שאין בנסיבות החדשות שעליהן מצביע המבקש כדי להצדיק את שינוי ההחלטה. המשיבה מציינת כי במועד העדכני לדיון בערעור ישלים המבקש 13 חודשי מאסר, כך שיוותרו לו כשלוש שנים נוספות עד לסיום ריצוי עונשו. לשיטת המשיבה, תקופת מאסר של שלוש שנים אינה מצדיקה ברגיל עיכוב של ביצוע עונש מאסר, גם בתיקים מורכבים (בהפניה לע"פ 6845/09 חן נ' מדינת ישראל (3.9.2009)). המשיבה מוסיפה ומטעימה כי אפילו תקצוב ועדת השחרורים את עונשו של המבקש ותפחית שליש מתקופת מאסרו, ייוותרו לו במועד הדיון בערעור עוד כשנה ושבעה חודשים עד להשלמת ריצוי מאסרו - פרק זמן אשר אינו צפוי לייתר את ערעורו של המבקש ככל שזה יתקבל. המשיבה נסמכת אף על הקביעה בהחלטה הראשונה בבקשה לעיכוב הביצוע, לפיה מבחינה לכאורית קשה להעריך שסיכויי הערעור גבוהים. לבסוף, המשיבה מציינת כי חלק מהטענות שהוצגו בבקשה זו כבר נשקלו על-ידי בית משפט זה ונדחו בהחלטה הראשונה בבקשה לעיכוב ביצוע.

14. ביום 26.5.2014 הגיש המבקש, בהתאם להחלטתי, תשובה מטעמו לתגובת המשיבה. במסגרת תשובה זו עתר המבקש לקיומו של דיון שבו יישמעו טענות הצדדים בטרם תינתן החלטה בבקשותיו. המבקש טען כי קיומו של דיון במעמד הצדדים "מתחייב מן הדין". הוא הפנה, לצורך כך, להחלטה בע"פ 9490/09 קאשי נ' מדינת ישראל (1.12.2009) (להלן: עניין קאשי), אשר ממנה ניתן ללמוד, לשיטתו, כי קיים עיגון חוקי להליך של בקשה לעיון חוזר בהחלטה בעיכוב ביצוע, וכי קיימת חובה לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשה שכזו.

דיון והכרעה

מתכונת הדיון בבקשה

15. עוד קודם לבחינת הבקשה לגופה - יש להידרש להיבטיה הדינוניים, ובראשם השאלה האם נדרש במקרה זה דיון במעמד הצדדים.

16. אכן, כלל בסיסי הוא בהליך הפלילי שבעל הדין - העצור או הנאשם, לפי העניין, זכאי להיות נוכח בו, וכי זכותו זו היא זכות יסוד (ראו: בג"ץ 7357/95 ברקי פטה המפריס (ישראל בע"מ) נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 769 (1996); רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793, 797 (2003)). לכלל זה יש ביטויים שונים בחקיקה (ראו בעיקר סעיפים 126 ו-208 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי), וכן סעיף 57 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996) (להלן: חוק המעצרים).

17. אולם, כלל זה תקף אך ורק בהתייחס להליכים המוסדרים בחוק. כאשר החוק קובע הסדר בדבר בקשה שצד זכאי להגיש לבית המשפט - ממילא קיימת זכות לכך שזו תידון במעמד הצדדים (בכפוף לחריגים מוגדרים שהוכרו בחוק או בפסיקה, כדוגמת בקשה לעיכוב ביצוע של פיצויים בהליך פלילי, שהוכרה כבעלת אופי אזרחי. ראו: ע"פ 9043/12 דהן נ' מדינת ישראל (23.4.2013); ע"פ 3190/13 זאדה נ' מדינת ישראל (4.6.2013)). שונים הם פני הדברים לגבי בקשות אשר החוק אינו מסדיר מפורשות, ולכן הטיפול בהן ממילא מסור לשיקול הדעת לבית המשפט.
18. בנוגע לבקשה להחזיר את התיק לבית המשפט המחוזי לצורך השלמת הכרעת הדין הרי שהיא אינה אלא בקשה שמסוגלת את גבולו של הליך הערעור, ולכן מוטב היה אילו לא הייתה מוגשת. זוהי בקשה שהדין כלל לא מכיר בה, וממילא אף אין מקום לקבוע אותה לדיון במעמד הצדדים. מקומן של הטענות שהועלו בבקשה בחלקה זה הוא בערעור עצמו. ככל שערכאת הערעור תמצא טעם בטענותיו של המבקש, רשאית היא להחזיר את הדיון לבית המשפט קמא (לפי סעיף 213 לחוק סדר הדין הפלילי).
19. בכל הנוגע לבקשה לעיון חוזר בהחלטה על עיכוב ביצוע יש לומר כי החוק אינו מכיר בזכות לקיומו של עיון חוזר בהחלטה על עיכוב ביצוע, אם כי - בשונה מן האמור ביחס לבקשה להורות לבית המשפט להשלים את הנמקתו - לבית המשפט נתונה הסמכת להיעתר לבקשה כזו (ראו: ב"ש 129/80 ינאי נ' עיריית חיפה, פ"ד לד(3) 782, 783 (1980); יעקב קדמי על סדר הדין בפלילים חלק שני 1844 (מהדורה מעודכנת, 2009). ראו והשוו: ע"א 9396/00 קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים נ' זנגי, פ"ד נה(3) 537 (2001)). אכן, בית המשפט רשאי לשוב ולעיין בהחלטה שנתן בדבר עיכוב ביצוע, מקום בו הוא מתרשם שהונחה הצדקה לכך בשל שינוי נסיבות משמעותי, במקרים חריגים ויוצאי דופן. אולם, אין בכך כדי להצמיח לבעל דין זכות כי עניינו יתברר מחדש כל אימת שיגיש בקשה לכך, וממילא אין בכך כדי לחייב שברור כאמור ייעשה במעמד הצדדים. ואמנם, לא אחת דחה בית משפט זה בקשות לעיון חוזר בהחלטות לעיכוב ביצוע על בסיס טיעון בכתב בלבד (ראו למשל: ע"פ 2597/04 רויטמן נ' מדינת ישראל (14.11.2004) (להלן: עניין רויטמן); ע"פ 1093/04 אשווח נ' מדינת ישראל (2.3.2004); עוד ראו בעניין זה: ע"פ 10723/06 פיליפוביץ נ' מדינת ישראל, פסקאות 4-5 (25.2.2007)). במובן מסוים, ניתן להקיש לענייננו מן ההסדר הקיים לגבי בקשות לרשות ערעור בדין הפלילי אשר מתנהלות ברגיל בכתובים, אלא אם קיבל בית המשפט את הבקשה או ראה מקום לקיים בה דיון בעל-פה (תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974. לדחיית העתירה כנגד הסדר זה, ראו: בג"ץ 4652/95 שאול נ' שר המשפטים, פ"ד מט(3) 827 (1995)).
20. ראוי להטעים: הדברים אמורים במצבים שבהם לא קיימת הסדרה סטטוטורית לבקשה לעיון חוזר בהחלטה, בשונה ממצבים בהם הליך של הגשת בקשה לעיון חוזר מעוגן בחוק. יש להבחין אפוא בין בקשה לעיון חוזר בעיכוב ביצוע של עונש, כבענייננו, לבין בקשה לעיון חוזר בהחלטה הנוגעת למעצר, אשר מוסדרת בסעיף 52 לחוק המעצרים. לגבי החלטה מן הסוג השני, קובע סעיף 57(א) לחוק המעצרים באופן מפורש כי הדיון יתקיים במעמד הצדדים (ראו גם: בש"פ 2586/13 אלרואי (נחמני) נ' מדינת ישראל (24.4.2013)).
21. עוד אציין כי סעיף 87(ב) לחוק העונשין מכיר אמנם באפשרות שבית המשפט אשר החליט על עיכוב ביצוע יחזור ויעשה זאת "מטעמים מיוחדים שיירשמו". אולם, אין מדובר בהסדרה של "עיון חוזר" מקום בו נדחתה בקשה לעיכוב ביצוע. למעשה, ההפך הוא הנכון: סעיף זה קובע כי הסמכות לשוב ולדחות את מועד ביצועו של עונש, לאחר שבית המשפט כבר קיבל בקשה לעיכוב ביצוע, הגם שהיא קיימת, אמורה להיות מופעלת בזהירות יתרה (ראו עוד: בש"פ 1835/93 קלווין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 101, 103 (1993)).

22. למותר לציין כי אין באמור לעיל כדי לשלול מבית המשפט את האפשרות לדון בבקשה לעיון חוזר בהחלטה לעיכוב ביצוע, ואף לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשה זו בהתאם לשיקול דעתו. יתרה מכך, דומה שקיימים מקרים חריגים שבהם מן הראוי כי יתקיים דיון בעל-פה בבקשות מסוג זה. מבלי לטעת מסמרות בעניין, דומה ששיקולים רלוונטיים אשר עשויים להצדיק קיום דיון בבקשה כזו הם: האם המבקש החל בריצוי עונשו במועד הגשת הבקשה לעיון חוזר? האם המבקש היה מיוצג בעת שנדונה בקשתו המקורית? כמה חריג הוא שינוי הנסיבות הנטען? והאם הבקשה הוגשה על רקע הומני-אישי או על רקע אחר? (ראו למשל: רע"פ 2261/08 פרלמוטר-וולף נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (19.3.2008)).

23. לפני סיכום הדיון בסוגיה זו, מן הראוי להתייחס לאסמכתה שאליה הפנה המבקש לצורך ביסוס טענתו כי הדין מחייב קיום דיון במעמד הצדדים בבקשות לעיון חוזר בהחלטות על עיכוב ביצוע. המבקש הפנה, לעניין זה, לדברים אלה השופט פוגלמן:

"יחד עם זאת, אני מורה כי ככל שהדיון בעניינו של המערער לא יסתיים ביום 10.12.2009 או בסמוך לכך (שלא בעטייה של בקשת דחייה מצידו של המערער), יוכל האחרון לפנות לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר בהחלטה לעיכוב ביצוע בעניינו. במקרה כזה, ידון בית המשפט המחוזי בבקשה לעיכוב ביצוע במעמד הצדדים, כפי שהדין מחייב".

24. עיון בהחלטה בעניין קאשי מעלה כי אין בה כדי לתמוך בטענתו בדבר חובה לקיים דיון כאמור במעמד הצדדים. את דבריו של השופט פוגלמן המצוטטים לעיל יש לקרוא בשים לב לנסיבותיו הקונקרטיות של אותו מקרה. במה דברים אמורים? בעניין קאשי ניתנה החלטה על-ידי בית המשפט המחוזי בדבר עיכוב ביצוע עונשו של המבקש, אשר בוטלה בהמשכו של היום בו ניתנה מבלי שנערך דיון במעמד הצדדים בעניין הביטול. בית המשפט המחוזי נימק את החלטתו לבטל את עיכוב הביצוע בכך שבמועד ההחלטה לעכב את העונש לא הובאה לידיעתו העובדה שהמבקש כבר החל בריצוי עונשו. מקריאת ההחלטה כולה בעניין קאשי נקל לראות שדבריו של השופט פוגלמן מתייחסים לפגם שנפל בכך שבית המשפט המחוזי דחה את הבקשה לעיכוב ביצוע מבלי שבחן את מלוא טענותיו של המבקש. על כן, יש להבין אפוא את דבריו בהתחשב בנסיבות אותו מקרה, ולא ככלל הנוגע לבקשה באשר לעיון חוזר בהחלטה על עיכוב ביצוע.

הבקשה לגופה

25. כפי שהוסבר לעיל, הדין אינו מכיר בבקשה להחזיר את התיק לבית המשפט המחוזי לצורך השלמתה של הכרעת הדין ולכן דינה של בקשה זו הוא דחייה (כמוסבר לעיל בפסקה 18 להחלטתי).

26. באשר לבקשה לעיון מחדש בהחלטה שלא לעכב את עונש המאסר בפועל של המבקש, אני סבורה כי הטעמים שבבסיסה אינם מצדיקים קיומו של דיון במעמד הצדדים, ואף אינם מצדיקים את קבלתה. הטעם הנטען לעיון מחדש בהחלטה לדחיית הבקשה לעיכוב ביצוע של עונש המאסר מתבסס על דחייתו של מועד הדיון בערעורים הנוגעים לפרשה דנן. אולם, עיון בהחלטה המקורית שדחתה את הבקשה לעכב את ריצוי עונש המאסר של המבקש מעלה כי לשאלת המועד בו יתקיים הדיון לא ניתן בה משקל מכריע. כפי שצוין לעיל, החלטתה של השופטת חיות התבססה על חומרת העבירות שבהן הורשע המבקש ונסיבות ביצועו; על עברו הפלילי של המבקש; ועל כך ש"קשה להעריך בשלב זה, בבחינה לכאורית של הסוגיה, כי מדובר בערעור שסיכוייו גבוהים". בהתחשב במכלול השיקולים הללו, אין די בדחיית מועד הדיון כשלעצמה כדי להוות שינוי נסיבות המצדיק עיון מחדש בהחלטה הראשונה בבקשה לעיכוב ביצוע (ראו גם:

עניין רויטמן). לכך ניתן להוסיף, כי כפי שהצביעה המשיבה, גם במועד הנוכחי של הדיון בערעורים בפרשה נותרת למבקש תקופת מאסר לא מבוטלת. לכך מצטרפת העובדה כי בינתיים החל המבקש לרצות את עונשו, ובית משפט זה כבר קבע כי נדרשים טעמים מיוחדים כדי להצדיק את קטיעתו של ריצוי העונש (ראו למשל: ע"פ 8605/04 משראוי נ' מדינת ישראל (19.6.2005)). על כן, ובהתחשב בכך שהמבקש לא הציג נתונים או עובדות חדשות המצדיקות סטייה מקביעתה הלכאורית של השופטת חיות בדבר סיכויי הערעור שלו, אין מקום להיעתר לבקשה.

27. סוף דבר: דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ד' בסיוון התשע"ד (2.6.2014).

שופטת
